

Caz real! Exclusiv Telegraf!

Tâlhăria din Cimitirul Central, după gratii! Cumplita mărturie a unei victime

Sâmbătă, 9 februarie, o zi ca oricare alta, ora 13.00. Cer mohorât, rece, de iarnă.

Scena: Cimitirul Central

Personaje: o doamnă în vârstă de aproape 70 de ani – numită generic „Doamna”, un tânăr de 27 de ani, un domn tânăr și el, paznicii cimitirului și popor.

Intrigă: Doamna de aproximativ 70 de ani este bătută cu sălbăticie în plină zi, de față cu reprezentanți ai „poporului”, cu reprezentanți ai Domnului și ai Cimitirului (litera mare se impune pentru a decupa, cuviincios, ideea de entitate), care aleg să strălucească printr-o pasivitate de tip agresiv.

Acestea ar putea fi datele unei piese de teatru. Și poate vor fi. „Acest subiect este inspirat după un caz real. Orice asemănare între personaje și oameni din realitate este voită” – acesta ar putea fi începutul, deoarece povestea prezentată succint este, din păcate, cât se poate de reală.

■ O POVESTE INCREDBILĂ, CU FINAL AȘTEPTAT ■ După cum menționam mai sus, „sâmbătă, 9 februarie, o zi ca oricare alta, ora 13.00. Cer mohorât, rece, de iarnă”. În Cimitirul Central, lumea își vedea de treabă, ca de obicei... curățenie pe la mormintele celor dragi, lumânări aprinse, lacrimi, gânduri, flori, regrete, bârfe, pachete de împărțit, plimbări agale sau pași rapizi, fiecare după propria plăcere sau nevoie.

Unul dintre acești actori ai realității cotidiene este o doamnă în vârstă de aproximativ 70 de ani, elegantă, care ducea o sacoșă plină cu pachete pe care, până să ajungă la mormântul soțului său, le-a dăruit celor în nevoie. La mormântul regretatului tovarăș de viață, primește, la rândul ei, un pachet de la o altă doamnă, aflată în imediata sa apropiere. Imediat, este interpellată de un tânăr (personajul de 27 de ani), care îi cere un pachet. Ea îi spune acestuia că tradiția nu îi dă voie să înstrăineze ceea ce tocmai a primit și, drept urmare, tânărul îi trage un pumn în plină figură. Se prăbușește peste mormântul unde venise să se reculegă, lovindu-se, în cădere, la cap și, plină de sânge și surprindere, îl vede pe tânăr că îi ia geanta. Începe să strige, implorându-l să nu o lase fără medicamente. Acesta se apropie nervos și o lovește de mai multe ori cu piciorul în plină figură și în piept, probabil pentru a o face să tacă. Apoi, cu un gest aproape duios, îi desprinde ușor un cercel de la ureche și lanțul de la gât.

Totul a durat doar câteva secunde în timp real, însă o eternitate pentru victimă. Femeia care îi dăruise pachetul se făcuse nevăzută încă de la primele strigăte. Doamna se reculege cu greu, reușește să se ridice și, după mult chin, ajunge la aleea principală a Cimitirului, unde se lovește de ceva mult mai dur decât pumnii și picioarele unui nenorocit: indiferența așa-zisilor „oameni ai lui Dumnezeu”. Cu fața distrusă, cu sângele curgând, vede printre pleoapele care se umflau în fiecare secundă câțiva „popi” pe care îi

roagă, cu vocea tremurândă, să sune autoritățile. „I-am rugat să sune la Poliție, la ambulanță, să anunțe pe cineva că am fost bătută, că nu mai am nimic... I-am implorat să mă ajute. Unul dintre ei a scos în scârbă un telefon din buzunar, s-a uitat la el și a zis că nu mai are minute. La băgat la loc și apoi au plecat. Cum e posibil ca „oamenii lui Dumnezeu” să se comporte așa? Ce fel de oameni sunt ăștia? Cum rămâne cu „să ne ajutăm semenul aflat în nevoie” și toate cuvintele astea frumoase? Oamenii ăștia mi-au distrus ultima rămășiță de speranță și încredere în ideea de umanitate. Pur și simplu m-au distrus”, povestește, tristă, doamna.

S-a îndreptat apoi, cu greu, către construcția aflată la intrarea în Cimitirul Central, unde se aflau patru indivizi, cu rol de paznici. Doamna s-a apropiat de cele două scări ale construcției și i-a rugat pe indivizii de acolo să sune la 112, povestindu-le printre lacrimi ce a pățit. Angajații Cimitirului i-au închis ușa în nas – mai aveau puțin și o împingeau de acolo – și i-au spus că ei nu au voie să contacteze autoritățile!?! Ca un mic comentariu, nu putem să nu ne întrebăm cine nu le dă voie, directorul Cimitirului sau hoții?!?

Până la urmă, un domn tânăr, aflat în mulțimea care se adunase ca la urs, a sunat la 112 și a stat cu doamna până când a ajuns Poliția și ambulanța.

Povestea poate continua, desigur, dar credem că deja bănuim finalul... O să vi-l relatăm totuși pe scurt. Ajunsă la Urgența Spitalului Județean Constanța, doamna va sta ore în șir în așteptare, i se va face o investigație CT în urma unei intervenții și va fi internată abia spre seară, după o scenă umiltoare în care a fost pusă să se schimbe din hainele de stradă în pijamale (că altfel ioc internare) în sala de primire de la Urgențe, „că asta e, doamnă, n-avem spații” (replica unei asistente). Apelul la 112 a fost primit în jurul orei 13.40, așa că puteți face singuri calculele.

Rămânând fără geantă, doamna a

încercat să sensibilizeze pe câteva dintre cadrele medicale, printre care și o doctoriță, precum și pe șoferul Ambulanței, rugându-i cu lacrimi în ochi să o ajute să-i anunțe pe cei dragi despre ce a pățit și unde se află. I se închid din nou ușile umanității în nasul spart, refuzându-i-se această necesitate. Noroc cu Poliția care a ajuns, inexplicabil de repede (deocamdată) în posesia genții, unde se afla și telefonul victimei. Ajunge pe secția OMF, unde, de dimineață, umanitatea (și de aici înțelegeți ce doriți) îi trage din nou un pumn în față: șefa cu mâncarea (nu știm cum să-i spunem altfel și nici nu merită) intră maiestruoasă în salon zdrăngănind căruciorul cu ceaiul și biscuiții aferenți (nu știm dacă erau biscuiți, dar înțelegeți ideea) și afirmă în mod sentențios și categoric (dex): „Nu sunteți pe listă, nu primiți mâncare!” „Nu am înțeles nimic. Eu eram internată de cu o seară înainte, dar nu ajunsesem pe lista doamnei cu mâncarea... Nu mai conta, vă dați seama, dar puțin ceai cald ar fi fost bun... poate ar fi ținut loc de un gest uman sau...”, povestește doamna.

■ „LA DATA DE 13 FEBRUARIE A.C., O PATRULĂ MIXTĂ...” ■ Pe scurt aceasta este povestea din spatele datelor seci regăsite în buletinul IPJ din data de 14 februarie 2019. Redăm, integral, relatarea Poliției: „La data de 13 februarie a.c., o patrulă mixtă, formată dintr-un polițist al Secției 3 și un jandarm din cadrul IJJ Constanța, a depistat pe un bulevard din municipiul Constanța, un bărbat, în vârstă de 27 de ani, bănuț de săvârșirea mai multor infracțiuni de tâlhărie.

În urma cercetărilor efectuate de către polițiștii din cadrul Biroului Investigații Criminale al Poliției municipiului Constanța s-a stabilit faptul că respectivul bărbat ar fi comis una dintre fapte pe data de 29 ianuarie a.c., în jurul orei 11.30, asupra unei femei, în vârstă de 50 de ani, aflată în Cimitirul Central din Constanța, pe care ar fi

deposedat-o de o geantă în care se aflau un portofel și actul de identitate.

Totodată, polițiștii constănțeni au probat activitatea infracțională a bărbatului, care ar fi comis alte două fapte de tâlhărie, în zilele de 21 ianuarie, respectiv 9 februarie, asupra altor două femei, deposedate de mai multe bunuri.

La data de 13 februarie a.c., polițiștii constănțeni l-au reținut pe bărbat pentru o perioadă de 24 de ore, fiind introdus în C.R.A.P. al IPJ Constanța, urmând ca la data de 14 februarie a.c. (În cursul zilei de astăzi, joi – n.r.) să fie prezentat instanței de judecată cu propunere de arestare preventivă”.

■ CINE SUNT „NEAOMENII” DIN ACEASTĂ POVESTE ■

Nu ne pronunțăm asupra corectitudinii buletinului – desigur că nici nu ne-am permite, dar nu putem să nu observăm că din relatarea Poliției lipsește elementul “bătaie soră cu moartea”. Sau, în traducere polițienească “loviri și alte violențe”. Potrivit unor surse, și celelalte două cazuri, cel probat, al femeii de 50 de ani, prădată în data de 29 ianuarie, și celălalt, din 21 ianuarie, s-au soldat cu traume corporale severe pentru cele două victime. Potrivit Codului Penal, la Capitolul IV – “Infracțiuni contra demnității”, Art. 211, găsim definiția “Tâlhăriei”, care implică, într-adevăr, violența. Cât de cumplită trebuie să fie bătaia sau ce urmări trebuie să lase pentru a deveni topic separat?

Nu credem că trebuie trecut cu vederea acest aspect. Până la urmă dispariția unor bunuri nu poate fi pusă în balanță cu teama, frica, profundele traume psihice și fizice pe care aceste femei le-au suferit, nesiguranța care le va întovărăși până la finalul vieții, întrebările fără răspuns cu care victimele rămân, în special ținând cont de locul unde s-au produs agresiunile - spațiul unde sunt îngropați cei dragi - și starea de spirit cu care se intră în acest spațiu.

“Vreau să mulțumesc Poliției în general și celor doi OAMENI în special, adică polițistului de la Secția 3 și jandarmului de la IJJ Constanța care l-au prins pe individul care m-a desfigurat, mutilat și m-a distrus fizic și psihic. Ce să fac însă cu amintirile de neșters pe care mi le-au lăsat NEOAMENII, care sunt îmbrăcați în haine mincinoase, popi, asistente medicale, brancardieri etc. și care nu-și respectă meseria și nici jurămintele pe care le-au depus? Comportamentul lor m-a durut mai mult decât pumnul acela și picioarele pe care le-am încasat în față. Răniile de pe trup se repară, din fericire... Mai greu la mine, căci sunt în vârstă. Ce mă fac eu însă cu celelalte răni, de pe interior? Căci alea nu au leac...”, mai spune Doamna. Și, adăugăm noi, nici nu există în Codul Penal vreun articol care să sancționeze neomenia, nesimțirea, indiferența față de semenii, prostia, răutatea, lipsa de etică sau de principii morale.

Alexandru **GODEANU**
alexandru.godeanu@telegrafonline.ro